

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1159

01.06.2025 (136)

Hitler i krig: Hva skjedde *egentlig*?

av A.V. Schaerffenberg

Del 6

Kapittel 5: Tsjekkiske og polske kruttønner

Fire fiendtlige aviser er mer å frykte enn tusen bajonetter."

Napoleon Bona-
parte

Versaillestraktaten som avsluttet første verdenskrig, blir av historikere ofte trukket frem som hovedansvarlig for den neste globale konflikten. Traktaten ble undertegnet under tvang av svakhjertede tyske politikere, og var intet mindre enn en legalisert utplyndring av et beseiret folk. De seirende allierte anså naturligvis sine motiver for å ha gått til krig som rent defensive, så den nedbøyde fienden var alene skyldig i å ha fremprovosert fiendtlighetene. I Versailles-hallene ble aldri den revanche-politikken som hadde dominert Frankrike siden ydmykelsen ved Sedan i 1871 nevnt; Englands tradisjonelle politikk med å krige mot kontinentets ledende makt, uansett hvem det måtte være, for å sikre sin egen dominans; og

Russlands ønske om å forene slavedømmet under tsaren ved å fremstå som dets redningsmann i Serbia. Tysklands eneste "forbrytelse" før krigen hadde vært å bli en industriell konkurrent. Det var den nyvunne rikdommen som motiverte de korporative traktatmakerne i 1918, da de stjal Tysklands kullfelter, lot folket fryse og sulte, og påla dem så store erstatninger at de ble dømt til evig forarmelse. Derav den økonomiske nødvendigheten av å gjøre tyskerne eneansvarlige for "Den store krigen".

Versaillestraktaten var ikke noe mer enn et formelt dokument som ble utarbeidet for å dekke over plyndringen av en overvunnet fiende. De internasjonale forbrytterne som sto bak traktaten, gjorde sin skurkaktighet enda større ved å sette sammen et europeisk kontinent som gjennom krig og revolusjon var blitt fragmentert av restene av det østerriksk-ungarske keiserdømmet og det keiserlige Tyskland. I sin grådighet, hevnlyst og uvitenhet delte traktatmakerne ut hele regioner med urelaterte, ofte motstridende folkeslag til nye, kunstig opprettede stater. Millioner av polakker, tyskere og ungare befant seg plutselig i Tsjekkoslovakia; flere tyskere i Polen og Litauen, med ytterligere tusenvis av polakker i Ungarn, ungare i Romania, osv. osv. Bare i Sudetenland var 2 800 000 etniske tyskere strandet bak den tsjekkiske grensen, avskåret fra sitt hjemland og underlagt en åpenlyst fiendtlig, fremmed regjering. Omkring 625 kvadratkilometer polsk territorium, okkupert av mer enn en kvart million polakker, ble overlevert til Tsjekkoslovakia. Ungarn mistet et område på 7 500 kvadratkilometer med 775 000 av sine innbyggere, også det uten deres samtykke.

Til sammenligning, hvis USA hadde tapt en krig og blitt tvunget til å avstå for eksempel Washington, Montana eller Idaho, med sine amerikanske befolkninger, til Canada, eller California, Texas og Arizona til Mexico, ville landet vårt ha befunnet seg i en tilstand som var analog med den Tyskland, Polen og Ungarn ble konfrontert med etter første verdenskrig. Og hver gang de fastboende tyskerne, polakkene eller ungarene protesterte mot de ofte brutale forholdene de ble påtvunget, ble protestene deres "hensynsløst knust av president Benes' regjering i Praha" (Chant, 5). Som general Leon DeGrelle observerte, var det uunngåelig at et slikt rot til slutt ville eksplodere i en ny internasjonal konflikt, med eller uten Hitler.

Fra 1933 lengtet tyskere i områder som var avskåret fra Riket, og der Føreren hadde gjenopprettet den nasjonale stoltheten, etter å vende tilbake til hjemlandet. I Sudetenland stemte mer enn 90 % av den tyske minoriteten for å vende tilbake til riket i en folkeavstemning som ble overvåket av internasjonale observatører. Da den tsjekkiske regjeringen i mai 1938 fortsatt nektet å la sudettyskerne vende tilbake til sitt eget land, og deretter mobiliserte sine væpnede styrker, truet Hitler med å kalle inn Wehrmacht. På det tidspunktet var han klar over at de allierte var

fast bestemt på å føre krig mot ham, på den ene eller andre måten, til tross for alle hans anstrengelser for å oppnå internasjonal forståelse. Tyskland var egentlig ikke klar til kamp, men det var heller ikke Frankrike eller England - ennå. Men med den opprustningstakten de hadde, ville de utgjøre en overveldende militær trussel om bare noen få år. RAF brukte for eksempel mer penger på opprustning enn alle de tyske væpnede styrkene til sammen i løpet av 1930-årene. Riket kunne bare håpe på å kunne forsvare seg mot de allierte før de ble for sterke til å stå imot. Derfor informerte Føreren sine øverstkommanderende om at hvis Sudetlandsspørsmålet ikke var løst innen 1. oktober, skulle de innlede væpnede operasjoner mot Tsjekkoslovakia.

Da Europa balanserte på krigens bajonett, var det bare en mann med Benito Mussolinis personlige autoritet og diplomatiske evner som kunne redde freden. Han innkalte i siste liten til et krisemøte mellom fire stormakter i München. Han snakket flytende engelsk, fransk og tysk og fikk alle delegatene til å forstå at en gjenforening av sudettyskerne med deres naturlige hjemland var den eneste måten å unngå fiendtligheter på, til tross for en uopphørlig hets i den internasjonale pressen. I mellomtiden ble Edward Benes, Tsjekkoslovakias mye omtalte leder, fremstilt over hele verden i presse, nyhetsinnslag og radioprogrammer som det edle, ynkelige offeret for fascistenes rovdrift og de alliertes trusler. "Samtidig", observerte historikeren Peter Gryner i et syttiårsperspektiv, "trakk Dr. Benes, den politisk og moralsk svake tsjekkiske presidenten, som ikke orket krig, seg og flyktet til Frankrike med 10 000 dollar [sovjetiske donasjoner] i lommen" (48).

Bare to dager før Wehrmacht skulle invadere Tsjekkoslovakia, ble München-pakten undertegnet. Duce, som hadde reddet Europa fra selvmord, vendte tilbake til en velfortjent heltetriumf i Roma, og sudettyskerne dro tilbake til sitt rike uten hendelser. I mellomtiden mumlet Churchill, med henvisning til seg selv og sine medkrigere i "Focus": "Vi har lidd et totalt og fullstendig nederlag" (Innes, 13).

Men de ydmykede tsjekkiske politikere lot frustrasjonen gå ut over andre fremmede folkeslag som Versailles-traktaten fortsatt hadde kontroll over. Slovakene og de ungarske rutenerne led under bitter undertrykkelse, og de appellerte til Adolf Hitler om samme type hjelp som han hadde gitt sudeterne. Da Hitler fikk vite av SD at tsjekkerne i all hemmelighet bygde flybaser for sovjetiske bombefly som kunne angripe tyske mål innen 30 minutter etter avgang, beslagla han Tsjekkoslovakia og delte landet i Böhmen og Mähren, navn som disse landene hadde vært kjent under i århundrer før Versailles-traktaten. Et blikk på kartet etter første verdenskrig viser hvordan denne syntetiske staten trengte seg dypt inn på tysk territorium som et dolkestøt for å holde Tyskland evig lammet.

"Tsjekkoslovakia" var en kunstig skapelse av franske og britiske politikere som ikke visste noe om den regionen de mente å rekonstruere. Deres egentlige mål

med å skape Tsjekkoslovakia var å holde Sentral-Europa i konstant uro (dvs. impotens). Hitler demonterte straks denne undergravende konstruksjonen og bygget den opp igjen langs naturlige linjer, det vil si at etnisk, språklig og kulturelt beslektede befolkninger fikk danne sine egne samfunn. Han ga slovakene deres frihet under den katolske monsignoren Josef Tiso, og lot Ungarn gjenforenes med sine splittede landsmenn i Rutenia. I beskrivelsen av Tsjekkia-krisen unnlater mainstream-historikere nesten alltid å gi Hitler æren for den friheten han ga disse ikke-tyske minoritetene, inkludert polakkene i Teschen, som også fikk lov til å vende tilbake til sitt hjemland. Forliket han og Mussolini forhandlet frem "ga Polen den felles grensen mot Ungarn som landet hadde ønsket seg i årevis" (Innes, 35). I april samme år marsjerte polske piloter i triumf sammen med Luftwaffes flyvere gjennom Madrid ved den seirende avslutningen på den spanske borgerkrigen. Tragisk nok skulle de bare fem måneder senere fly mot hverandre.

Hitlers tidlige diplomatiske triumf hadde vært en ikke-angrepspakt med Polen i 1934, som i løpet av de neste årene ble fulgt opp av hemmelige forslag om en militærallianse for å beskytte Europa mot Sovjetunionen. I januar gjorde Reichsminister Dr. Joseph Goebbels et sympatisk og svært positivt inntrykk på Warszawas regjeringsledere, og de to landene nærmet seg hverandre merkbart. Som Watt bemerket: "Besøket var en suksess"(325). Året etter tok marskalk Pilsudski imot Hermann Göring, som foreslo en militærallianse mot Russland. Etter at Russland var nedkjempet, skulle Polen få hele Ukraina. En slik tysk-polsk union ville ha skapt en felles styrke som verken de vestallierte eller Sovjetunionen kunne takle, samtidig som den ville ha forpurret planene til Churchill og hans krigshissende likesinnede.

Görings forslag var et av de store vendepunktene i moderne historie. Hadde det blitt akseptert, ville begivenhetenes gang ha blitt dramatisk endret, og den kommunistiske kolossen ville ha blitt styrtet. Dessuten var Sovjetunionen på denne tiden i politisk og militær uorden, med Stalins paranoide utrenskninger av høytstående tjenestemenn i de væpnede styrkene og politbyrået. En invasjon av Sovjetunionen av tyske og polske styrker på slutten av 1930-tallet ville ha hatt langt større sjanse for å lykkes enn Operasjon *Barbarossa* i 1941. På det tidspunktet var Den røde armé selv klar til å angripe Tyskland. Hadde Pilsudski akseptert Görings generøse tilbud, kunne Polen ha blitt en virkelig betydelig europeisk stormakt og unngått den forferdelige skjebnen som ventet landet. I stedet fortsatte marskalken å hengi seg til det farlige spillet med å spille tyskerne ut mot russerne, og lot som om landet hans allerede var Europas maktmegler, uten å ta hensyn til sin prekære posisjon mellom Det tredje riket og Sovjetunionen. I stedet for å ta et fornuftig parti for den ene staten mot den andre, valgte han å manipulere begge, og landet hans ble knust mellom dem.

Likevel fortsatte Hitler å uttrykke oppriktig beundring for både Pilsudski og det moderniserte Polen, og i mai 1935 erklærte han i Riksdagen: "Vi anerkjenner den polske staten som hjemsted for et stort, nasjonalt bevisst folk, med den forståelse og det inderlige vennskap som ekte nasjonalister har." Måneden etter innledet tyske og polske representanter samtaler som et halvt år senere førte til en handelsavtale. Som Watt påpekte: "Denne avtalen var ekstremt viktig for Polen, etter som Tyskland var Polens desidert viktigste eksportmarked. Tidligere hadde Tyskland vært i stand til å skape betydelig kaos i den polske økonomien ved å gjennomføre vilkårlige endringer i tollsatser eller kvoter på import fra Polen. Den nye avtalen ga Polen status som mestbegunstiget nasjon, og den ryddet opp i en rekke økonomiske tvister mellom de to nasjonene" (327).

Disse eksemplariske relasjonene, sammen med den økende trusselen fra Sovjet-Russland, fikk gradvis polakkene til å revurdere Görings forslag om en militærallianse. Som en indikasjon på sine pro-reikiske intensjoner sendte regjeringen i Warszawa polske fly for å fly med *Condor-legionen* i Spania. Bare åtte måneder før krigsutbruddet sa Hitler oppriktig til Josef Beck under den polske utenriksministerens besøk i Berchtesgaden den 5. januar 1939: "Tyskland ville være svært interessert i at det fortsatt eksisterte en sterkt nasjonalistisk polsk stat, på grunn av det som kunne skje i Russland ... Bortsett fra det, lettet eksistensen av en sterk polsk hær Tysklands byrde i betydelig grad. De divisjonene som Polen holdt ved sin grense mot Russland, sparte Tyskland for en tilsvarende militær byrde" (Innes, 31).

I mellomtiden så de internasjonale oppviglerne - dypt frustrerte over Mussolinis seier for freden i Tsjekkoslovakia - seg om etter et nytt problemområde for å gjenoppta fiendtlighetene. De fant det i Danzig. I likhet med Sudetenland hadde den middelalderske byen blitt avskåret fra sine tyske foreldre av de hatefulle bungleterne i Versailles tjue år tidligere. De strandete innbyggerne skrek også etter gjenforening med hjemlandet, nå som det var en stolt nasjonalsosialistisk stat. Men de var forbundet med hverandre ved hjelp av en umulig konstruert korridor til den preussiske østgrensen. Rundt halvannen million tyskere hadde blitt strandet i Polen som følge av Versailles-traktaten.

For å løse dilemmaet i minnelighet tilbød Hitler å finansiere byggingen av en motorvei og jernbane til Danzig. I bytte mot bedre tilgang til den gamle tyske byen skulle polakkene betale skatt av disse anleggene, og de skulle også drive sin egen jernbane til Danzig, der alle deres økonomiske rettigheter skulle beskyttes og bevares. Polen ville tjene godt på dette, uten at det ville gå på bekostning av landets territoriale suverenitet. "I dette øyeblikk", erklærte han på seksårsdagen for den nasjonalsosialistiske maktovertakelsen, "er det nesten ingen meningsforskjeller mellom våre vennligsinnede, fredelige stater om betydningen av dette

instrumentet (den tysk-polske ikke-angrepspakten av 1934) ... I fjor så vi at vennskapet mellom Tyskland og Polen beviste sin verdi som en garanti for fred i Europas politiske liv" (Innes, 33), dvs. Polens bidrag til løsningen av Tsjekkoslovakia-krisen.

Forhandlingene om Danzig foregikk hjertelig, uten hastverk, fra oktober 1938, og Hitler var overbevist om at de ville føre til et gjensidig tilfredsstillende resultat. Han ble imidlertid ubehagelig overrasket da Josef Beck bare elleve dager etter Berchtesgaden, der begge regjeringer var på vei mot en slik allianse, kaldt avviste hans invitasjon til å slutte seg til Antikominternpakten. Med Det tredje rikes, det fascistiske Italias og det keiserlige Japans samlede militærmakt i ryggen ville Polen ha sluppet å bekymre seg ytterligere for sovjetiske ambisjoner ved den russiske grensen. Da den tyske utenriksambassadøren besøkte Warszawa for å feire femårsjubileet for den tysk-polske ikke-angrepspakten, nektet polakkene å nevne Danzig, og møtte den tyske delegasjonen med en kald formalitet.

I mars avsluttet regjeringen i Warszawa alle videre diskusjoner om Danzig med en blank avvisning av Führerens sjenerøse forslag, som polakkene hadde så mye å vinne på økonomisk og ikke minst militært. Han la situasjonen frem for dem gjennom sin ambassadør: "Den tysk-polske avtalen kunne ikke overleve uten at Polen viste 'en klar, anti-sovjetisk holdning'. Polen må forstå at landet må velge mellom Tyskland og Russland" (Innes, 35). Samme måned sa den tidligere så vennligsinnete Beck til sin diplomatkollega, grev Szembek, at "vi kjenner den nøyaktige grensen for våre egne interesser ... utenfor denne grensen kan Polen bare kunngjøre et *non possum* ('vi kan ikke'; en påstand om manglende evne; et avslag)". Det er meget enkelt: Vi skal kjempe!" Becks besluttomhet ville ha kommet som et sjokk på Hitler, som fortsatt regnet med Polen som en viktig alliert mot sovjetkommunismen, og han kunne ikke ha glettet at det brå skiftet i den polske holdningen hadde blitt iscenesatt av en utenlandsk diplomat.

William C. Bullitt, president Roosevelts fortrolige agent i Europa, var en høytstående embetsmann allerede under Wilson-administrasjonen i 1919, da han gikk inn for at USA skulle anerkjenne Sovjetunionen. Hans anbefaling ble avvist av Kongressen, etter at kongressens undersøkelser avslørte at Sovjetunionen ikke var noe annet enn et blodig tyranni påtvunget det russiske folket av internasjonale jødiske gangstere. Han var oppgitt over dommen og trakk seg ut av politikken, men ble gjeninnsatt av F.D.R. som USAs første ambassadør til Sovjetunionen etter anerkjennelsen av Sovjetunionen, Roosevelts første internasjonale handling etter at han tiltrådte som president. Bullitts prokommunisme på høyt nivå og intoleranse mot fascismen gjorde ham til et av jødernes mest verdifulle verktøy for å bryte ned normale relasjoner mellom ikke-jødiske nasjoner.

Han reiste gjennom Øst-Europa, og brukte sine naturlige diplomatiske evner og

imponerende referanser som presidentens personlige representant til å imponere polske embetsmenn. Bullitt oppfordret dem til å tvinge tyskerne til Danzig. Krig måtte uunngåelig komme, men innen den tid ville Storbritannia og Frankrike invadere riket fra vest, med Føreren fanget i midten. Polen skulle få resten av Øst-Tyskland i sin del av avtalen. Alt polakkene trengte å gjøre var å provosere Hitler til å angripe, og så holde ham unna akkurat lenge nok til at britene og franskmennene kunne komme dem til unnsetning. Warszawas naive ledere var blinde for dette gjennomsliktige bedraget på grunn av grådighet og arroganse, og de satset landets eksistens på forsikringer fra utenlandske politikere, som mente at Polen ikke var noe annet enn et ledd i den krigen de var fast bestemt på å starte et eller annet sted, på en eller annen måte.

Etter å ha sådd kimen til konflikt i Polen, dro Bullitt videre til Frankrike, der han på samme måte forsikret franske embetsmenn om at USA ville støtte enhver krig de førte mot Tyskland. I løpet av et år, mens landet hans ble banket til underkastelse av Wehrmacht, sendte Frankrikes premierminister Eduard Deladier ut sin berømte appell til USA og ba om de "skyene av krigsfly" som Bullitt hadde lovet. En uke senere gikk tyskerne inn i Paris.

Bullitt reiste videre til London, der han møtte den britiske statsministeren. I 1941, kort tid før han døde av kreft, og midt under Europas andre broderkrig, innrømmet Neville Chamberlain at "England aldri ville ha gått til krig mot Polen uten Bullitts og jødernes stadige oppfordringer" (Forrestal, 178). Chamberlain var ingen venn av Det tyske riket, men han ønsket oppriktig å unngå krig, i det minste for øyeblikket, og trakk ut tiden til Storbritannias væpnede styrker var tilstrekkelig oppbygd til å utfordre Wehrmacht. Han hadde latt seg lure av Ian Colvin, en voldsomt tyskfiendtlig journalist ved *News Chronicle*. Colvin var alene ansvarlig for å ha endret den britiske Polen-politikken ved å lyve for statsministeren 29. mars om at Føreren var innstilt på å angripe Polen så snart som mulig etter en forhåndsbestemt plan. "Beredskapsplanen (Hitlers *Case White*) ble imidlertid nå aktivert som *følge av den* britiske garantien" om å kjempe for Polen (Irving, *Goebbels*, s. 293). Ved hjelp av dette bedraget "tippet Colvin balansen over til krig".

De vestlige "demokratiene" hadde gjort det klart for Hitler at de var fast bestemt på å gå til krig mot ham, men han håpet likevel at den kunne utsettes så lenge som mulig. Men hvis det likevel måtte komme til fiendtligheter, foretrakk han dem på sine egne premisser, når Tyskland hadde størst sjanse til å lykkes. Med alliert opprustning i full fart arbeidet tiden mot ham. I 1939, året krigen begynte, brukte for eksempel den franske regjeringen mer penger på våpen enn Tyskland, og det store franske flyvåpenet hadde mer penger enn Hermann Görings Luftwaffe. Ifølge den amerikanske journalisten Douglas Brinkley brukte Paris fra februar 1934 en milliard franc årlig bare på flyvåpenet sitt (68). Fem år senere hadde Paris mer enn

3000 fly, noe mindre enn Luftwaffe, men sammen med de polske, nederlandske og britiske luftstyrkene ville tyskerne være i mindretall i luften med minst tre mot én. Til sammen utgjorde hærreservene i Polen, Nederland, Frankrike og Storbritannia rundt ti millioner mann, noe som var fem ganger så mange som de tyske reservene. Til sjøs hadde de allierte tjue ganger så mange krigsskip som Kriegsmarine.

Hitler var fullstendig klar over den overhengende trusselen mot landets eksistens fra de rasende bevæpnede allierte, og han fortsatte å tilby polakkene rimelige avtaler. Deres stahet var nå blitt uutholdelig, selv for britene og franskmennene (som hadde begynt å tvile på Bullitts uoffisielle løfter om amerikansk militærhjelp), så sent som 27. og 29. august - bokstavelig talt dager før krigsutbruddet. De oppfordret Warszawa til å forhandle med Hitler, men polakkene nektet hardnakket og stolte på Bullitts konfidensielle forsikringer. Da den franske ambassadøren samme måned foreslo å tillate sovjetiske styrker på polsk jord for å forsvare Polen, svarte den polske øverstkommanderende, marskalk Edward Rydz-Smigly: "Med tyskerne ville vi risikere å miste friheten vår. Med russerne ville vi miste vår sjel" (Innes, 60). Hvis de ga etter for Bullitts sirenesang, ville de miste begge deler.

Noen dager senere forsøkte Føreren å avverge en krise ved å be om gjenopptakelse av direkte samtaler med den polske utenriksministeren. Han sa til den britiske ambassadøren, sir Neville Henderson: "Under disse omstendighetene er den tyske regjeringen enig i å akseptere den britiske regjeringens tilbud om sine gode tjenester ved å sikre utsendelsen til Berlin av en polsk utsending med fulle fullmakter. De regner med at denne utsendingen vil ankomme onsdag 30. august" (Innes, 82). I stedet lot Beck tyskerne vente i to hele dager uten å gi dem noe svar, og fløy deretter til London, der han og hans diplomatkollega, grev Edward Raczynski, undertegnet en gjensidig bistandspakt med den britiske utenriksministeren, lord Halifax. Avtalen garanterte Englands væpnede inngripen hvis Polen ble angrepet "av en hvilken som helst utenlandsk fiende", selv om det bare var Tyskland som ble nevnt i en hemmelig protokoll som ikke ble offentliggjort før etter krigen.

Først da Føreren neste dag leste i avisene om Becks egenrådige forakt for forhandlinger av noe slag, fikk han vite hva som hadde skjedd. Denne enestående avvísningen av et nabolands folkevalgte leder midt i en fredspåstand var en bevisst provokasjon som umiddelbart ble etterfulgt av polsk mobilisering og militærmanøvrer nær den tyske grensen - alt for å skremme Hitler til å angripe. Seks år senere, i sitt testamente, skrev han: "Så sent som tre dager før den tysk-polske krigen brøt ut, foreslo jeg for den britiske ambassadøren i Berlin en løsning på det tysk-polske problemet som liknet på problemet med Saar-området, under internas-

jonal kontroll. Dette tilbudet kan ikke bortforklares. Det ble bare avvist fordi de ansvarlige kretser i engelsk politikk ønsket krigen, delvis i forventning om forretningsmessige fordeler, delvis drevet frem av propaganda fra den internasjonale jødedommen."

Allerede i januar i fjor, da polakkenes stemning mot Tyskland for første gang surnet, betrodde Ribbentrop sine diplomatkolleger da de kom tilbake til Berlin: "Fra nå av har vi bare ett handlingsalternativ hvis vi vil unnsnippe den territoriale omringingen, og det er å komme til enighet med russerne" (Innes, 33). Hitler på sin side ville ikke la seg omringe av fiender. Han måtte utflankere dem diplomatisk før skytingen begynte. Som han sa til Jacob Burckhardt, Folkeforbundets sveitsiske kommissær i Danzig: "Alt jeg foretar meg, er rettet mot Sovjetunionen. Hvis Vesten er for dum og blind til å forstå dette, vil jeg bli tvunget til å inngå en avtale med russerne." Den 23. august sjokkerte han derfor verden (inkludert sine egne NSDAP-kamerater, hvorav noen gikk av i protest) ved å inngå en ikke-angrepspakt med Sovjetunionen. Det var et drastisk skritt som de vestlige demokratiene tvang ham til å ta for å forhindre utviklingen av en andre front gjennom normalisering av forholdet til Russland.

I en tale i Riksdagen nesten to år senere, mens hans legioner rullet inn i Sovjetunionen, forklarte han: "Det var derfor bare med ytterste vanskelighet at jeg i august 1939 fikk meg selv til å sende min utenriksminister til Moskva for der å forsøke å motsette meg den britiske omringingspolitikken mot Tyskland." Dermed slo han Frankrike og England i deres eget spill med høy innsats i diplomatiet. Begge hadde ivrig kurtisert Stalin for en allianse mot Det tredje riket, men marskalken foretrakk en kortvarig traktat med Tyskland som ville gi ham viktig tid til å fullføre sin egen opprustning.

Som marskalk Stephanis i Den røde armé sa: "Pakten mellom Sovjetunionen og Hitler-Tyskland er bare midlertidig. Vi vil ikke la den vare særlig lenge". Han ble støttet av marskalk Vorsolov, som sa: "Tyskerne må ikke ane at vi forbereder oss på å dolke dem i ryggen mens de er opptatt med å bekjempe franskmennene, ellers kan de endre sin generelle plan og angripe oss". Ingenting av dette ville ha overrasket Hitler, som allerede i 1925, da *Mein Kampf ble skrevet*, skrev: "Russlands nåværende herskere har ingen anelse om å inngå en allianse på en hederlig måte, for ikke å snakke om å overholde den" (bind 2, kapittel XIV). Han konkluderte med rette: "Tyskland er i dag bolsjevismens neste store krigsmål."

Da krigen med Sovjetunionen begynte, "synes Hitler så vidt å ha kommet Stalin i forkjøpet", ifølge Russell H.S. Stolfi, professor i historie ved U.S. Naval Postgraduate School i Monterey i California. "Nylig publiserte bevis og spesielt effektive argumenter viser at Stalin begynte en massiv utplassering av sovjetiske styrker ved vestgrensen tidlig i juni 1941. Bevisene støtter en oppfatning om at

Stalin hadde til hensikt å bruke styrkene som var konsentrert i vest så raskt som mulig, sannsynligvis rundt midten av juli 1941, til et sovjetisk Barbarossa. Uttalelser fra fanger støtter også opp om at sovjeterne hadde til hensikt å angripe Tyskland i 1941. Den ekstraordinære utplasseringen av de sovjetiske styrkene ved vestgrensen kan best forklares som en offensiv utplassering for et angrep med full mobilisering av ekstremt sterke styrker som var samlet der for dette formålet" (Michaels, 21).

Horst Slesina, en veteran fra Operasjon *Barbarossas* første dager, var personlig vitne til de sovjetiske forberedelsene til invasjonen av Europa. "For første gang", mintes han de første dagene av felttoget, "får vi vite detaljene om den forferdelige trusselen mot vårt fedreland og hele Europa som den sovjetiske hærens fremrykning utgjør. Vi ser av Sovjetunionens diplomatiske og militære spill - og de skamløse kravene fra Stalin og Molotov - at sjefene i Kreml tror at deres time er kommet. Forhandlingene med England og de sovjetiske styrkenes fremrykning til Tysklands, Finlands, Ungarns og Romanias grenser fjerner den siste tvil om Sovjets hensikter. Bolsjevismen er klar til å starte marsjen mot verdensrevolusjonen med et angrep på Tyskland ... Da de første (tyske) infanteristene kom til øst, ble losset og rykket frem til grensen for en tid tilbake, så vi gigantiske kolonner av russere komme opp, som bygde sine stillinger stadig nærmere den tyske grensen ... De skapte et tett nettverk ved den tyske grensen, bak hvilket gigantiske, endeløse kolonner utførte en av de mest massive mobiliseringene i krigshistorien" (8-11).

Etter krigen innrømmet major Koskov, øverstkommanderende i Den røde armé for 24. infanteriregiment, 44. infanteridivisjon, at "russerne ville ha angrepet Tyskland av seg selv senest om to eller tre uker" (Johnson, 36). Mens det fortsatt var fred mellom Russland og Tyskland, skrøt Stalin den 5. mai 1941 til avgangselevne ved militærakademiet i Frunze: "Vi kan begynne krigen mot Tyskland i løpet av de neste to månedene. Nå som vi er sterke, må vi gå fra forsvar til angrep." Det amerikanske forsvarsdepartementets russiske oversetter, Daniel Michaels, sier: "Russiske analytikere anslår at tyskerne iverksatte sitt forkjøpsangrep to eller fire uker før sovjeterne planla sitt trekk" (20).

Men inntil videre trengte Hitler en ordning, om enn midlertidig, med Sovjetunionen for å unngå en tofrontskrig; for å holde den russiske bjørnen på armlengdes avstand, om enn bare midlertidig. Han hadde også som mål å fange de vestallierte i deres egen traktat med Warszawa, som ble inngått 25. august. Den spesifiserte at Storbritannia og Frankrike ville erklære krig mot "enhver" som invaderte Polen; selv om Tyskland åpenbart var ment som den potensielle angriperen, ble landet ikke nevnt ved navn, i hvert fall ikke offentlig. Hvis Tyskland og Russland invaderte Polen, var de allierte forpliktet av sin egen traktat til å erk-

lære krig mot begge de fornærmende landene, noe han visste at de aldri kunne gjøre.

Da krigen kom til Polen, viste demokratiene imidlertid hele omfanget av sitt hykleri ved selektivt å erklære krig mot Riket, men avsto fra en tilsvarende erklæring mot Sovjetunionen, hvis tropper gikk inn på polsk territorium to uker senere. Utsiktene til at England og Frankrike skulle måtte ta opp kampen mot både Tyskland og Russland var for mye for dem. Selv om de ikke avsto fra å erklære Tyskland krig, fordi de var forpliktet til å handle på samme måte mot Sovjetunionen, avslørte de i det minste sin skjebnesvangre uærlighet for hele historien.

De hadde selvfølgelig aldri tenkt å komme Polen til unnsetning, noe som uansett var en selvnlysende umulighet. Polakkene kjempet tappert og iherdig med alt de hadde, i overbevisning om at britene og franskmennene ville holde sine løfter og invadere Tyskland fra vest. Det var denne sterke troen på sine fjerne allierte som inspirerte det polske forsvaret av landets hovedstad, selv etter at motstanden, hvor besluttsom den enn var, var blitt like nytteløs som den var tragisk. De vestlige "demokratiene" forrødte polakkene, som de kynisk betraktet som kanonføde for sine antinazistiske agendaer. Deres egentlige holdning ble uttrykt av Winston Churchill etter Polens kapitulasjon, landet han offentlig fremstilte som "den heroiske forsvareren av rett og godhet mot de nazistiske horder". Bitter etter polakkenes nederlag avfeide han dem foraktelig som "dumme polakker, som ikke visste hvordan de skulle slåss". Det var den eneste takken de fikk for å ha levert den krigen Churchill og co. krevde og fikk av dem.

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!
 Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
 Hundrevis av bøker på mange språk
 Hundrevis av nettsteder på mange språk

NSDAP/AO nsdapao.info